

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobkyně: **R. G. G.**
bytem X
zastoupená JUDr. Ing. Jiřím Klavíkem, advokátem
se sídlem Havlíčkova 99, Chrudim

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 8. 2025, č. j. 22033/25/5200-10422-713023,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Finanční úřad pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) dodatečným platebním výměrem ze dne 9. 7. 2024, č. j. 5635407/24/2009-51523-110052, doměřil žalobkyni daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2020 a dodatečným platebním výměrem

ze dne 9. 7. 2024, č. j. 5635523/24/2009-51523-110052, doměřil žalobkyni daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2021. Za zdaňovací období roku 2020 byla žalobkyni doměřena daň ve výši 306 087 Kč, doměřen daňový bonus ve výši -34 608 Kč a stanovena zákonná povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 68 139 Kč. Za zdaňovací období roku 2021 byla doměřena daň ve výši 585 005 Kč, doměřen daňový bonus ve výši -37 524 Kč a stanovena zákonná povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 124 506 Kč.

2. Správce daně doměřil žalobkyni daň z příjmů fyzických osob, jelikož v rámci daňové kontroly za zdaňovací období 2020 a 2021 zjistil, že žalobkyně v roce 2020 provedla hotovostní vklady na bankovní účty ve výši 2 277 000 Kč, v roce 2021 pak ve výši 3 110 000 Kč. Výše těchto hotovostních vkladů nekorespondovala s výší příjmů, které žalobkyně deklarovala v příslušných daňových přiznáních.
3. Žalobkyně v odvolání proti platebním výměrům argumentovala, že výše zmíněné hotovostní vklady pocházejí z finančních prostředků, které jí před rokem 2020 daroval její přítel I. M. A., se kterým žila ve společně hospodařící domácnosti, a proto byly tyto příjmy osvobozeny od daně v souladu s § 10 odst. 3 písm. c) bodem 2 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů. Zároveň žalobkyně namítala, že správce daně do výpočtu jejích příjmů nezahrnul výběry z bankovních účtů.
4. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odvolání zčásti vyhověl (týkající se námitky nezahrnutých výběrů do výpočtu celkového příjmu) a zčásti odvolání nevyhověl. Nově byla žalobkyni za kalendářní rok 2020 doměřena daň ve výši 238 347 Kč, doměřen daňový bonus ve výši -34 608 Kč a stanoveno penále ve výši 54 591 Kč a za kalendářní rok 2021 byla doměřena daň ve výši 265 926 Kč, doměřen daňový bonus ve výši -37 524 Kč a stanoveno penále ve výši 60 690 Kč.
5. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného brojí žalobkyně nyní podanou žalobou.

II. Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a replika

6. **Žalobkyně** namítá, že finanční prostředky, které žalobkyně v roce 2020 a 2021 vložila na svůj bankovní účet, získala darem od I. M. A., s nímž žila v letech 2008 až 2019 ve společné domácnosti. Tyto dary tudíž byly bezúplatné příjmy osvobozené od daně z příjmů podle § 10 odst. 3 písm. c) bod 2 zákona o daních z příjmů. Žalobkyně se tak vymezuje proti tvrzení žalovaného, že šlo o příjmy, kterými došlo ke zvýšení majetku podle § 10 zákona o daních z příjmů.
7. Žalobkyně tvrdí, že finanční prostředky získala darem od pana A., s nímž v letech 2008 až 2019 žila ve společně hospodařící domácnosti. Celkem od něj obdržela cca 6 000 000 Kč, tj. v průměru 50 000 Kč měsíčně. O těchto darech si nevedla žádnou evidenci, jelikož k tomu neměla ani povinnost.
8. K prokázání výše uvedených tvrzení navrhla žalobkyně výslech tří svědků. Mimo jiné navrhla výslech pana A., ten se však k výsledku nedostavil a údajně se ho nepodařilo ani předvést. Žalobkyni se nepovedlo zjistit, kde pan A. v současné době bydlí a důvodně předpokládala, že správce daně takovou možnost má. I přesto bylo podle žalobkyně z ostatních svědeckých výpovědí dokázáno její výše uvedené tvrzení.
9. Podle žalobkyně nelze nabytí peněžních prostředků od pana A. v letech 2008 až 2019 odbýt konstatováním, že důkazní břemeno jednoznačně prokázat, že dary obdržela, tíží žalobkyni.

Shodu s prvopisem provedla S. K.

Kromě výše uvedených svědeckých výpovědí o pravdivosti jejího tvrzení svědčí i zůstatky, které měla na svých bankovních účtech ke dni 31. 12. 2019. Výpisy z těchto bankovních účtů dokazují, že žalobkyně disponovala nemalými peněžními prostředky již před rokem 2020. Navíc žalobkyně před rokem 2020 část svých peněžních prostředků investovala do nákupu cenných papírů.

10. Žalovaný si sice vyžádal od příslušného společenství vlastníků jednotek evidenční listy z let 2012 až 2022 k příslušné bytové jednotce ve vlastnictví žalobkyně. Z evidenčních listů plyne, že od roku 2012 až do roku 2014 nebyli v jednotce nahlášeni žádní spolubydlíci a od roku 2015 do roku 2022 byli nahlášeni 3 spolubydlíci (An., N. a přítel). Podle žalobkyně však nelze z těchto evidenčních listů dovozovat, že žalobkyně nežila ve společně hospodařící domácnosti s panem A.
11. Žalobkyně má za to, že peněžní prostředky, které nabyla před rokem 2020, nemusí prokazovat. Předmětem daňové kontroly totiž byla daň z příjmů fyzických osob za kalendářní roky 2020 a 2021. Pro finanční prostředky nabyté před rokem 2020 již uplynula lhůta pro stanovení daně podle § 148 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád. Svě tvrzení žalobkyně podložila nálezem Ústavního soudu ze dne 1. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 29/05 (N 113/37 SbNU 463).
12. **Žalovaný** nesouhlasí s právním názorem žalobkyně uvedeným v žalobě.
13. Podle žalovaného je daňový subjekt povinen prokázat, že příjmy, které vložil na svůj bankovní účet, měl skutečně ve své dispoziční sféře. Jedná-li se o skutečnosti vázající se na období, pro které již uplynula lhůta pro stanovení daně, je daňový subjekt povinen prokázat, že k tvrzeným skutečnostem došlo v tvrzeném období. Daňový subjekt pak není povinen prokazovat původ těchto příjmů. Břemeno tvrzení a břemeno důkazní tak podle žalovaného tíží žalobkyni.
14. Žalovaný konstatuje, že žalobkyně v průběhu celého důkazního řízení nedokázala prokázat existenci darů od pana A., ani skutečnost, že se jednalo o bezúplatné příjmy osvobozené od daně podle § 10 odst. 3 písm. c) bod 2 zákona o daních z příjmů.
15. K provedeným svědeckým výpovědím žalovaný uvádí, že z nich nevyplývá, že by žalobkyně s panem A. žila ve společně hospodařící domácnosti. Respektive nebylo jimi jakkoliv potvrzeno, že by žalobkyně s panem A. trvale žila a že se společně podíleli na nákladech domácnosti. Tyto okolnosti spolu s absencí jakýchkoli listinných důkazů znevěrohodnily tvrzení žalobkyně.
16. K neprovedenému výsledku pana A. žalovaný uvádí, že se pokoušel o jeho předvolání čtyřikrát neúspěšně a jednou se prostřednictvím Policie České republiky pokusil o jeho předvedení, taktéž neúspěšně. Žalovaný tak vynaložil maximum úsilí, které po něm lze rozumně požadovat.
17. K námitce, že žalobkyně disponovala ke dni 31. 12. 2019 zůstatky na bankovních účtech v celkové výši 951 991,21 Kč, uvedl, že tato skutečnost sama o sobě neprokazuje existenci společně hospodařící domácnosti s panem A., ani neprokazuje původ těchto finančních prostředků či existenci darování.
18. Žalovaný souhlasí se žalobkyní, že evidenční listy samy o sobě nedisponují vypovídací hodnotou o existenci společně hospodařící domácnosti. Nicméně podle žalovaného nesrovnalosti tvrzení žalobkyně a skutečností vyplývajících z evidenčních listů přispívají k důvodným pochybnostem o věrohodnosti tvrzení žalobkyně. Navíc žalovaný připomíná,

Shodu s prvopisem provedla S. K.

že bylo povinností žalobkyně, jakožto vlastnice bytové jednotky, aby plnila svou oznamovací povinnost v souladu se skutečností.

19. V replice **žalobkyně** nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že v daňovém řízení neprokázala existenci společně hospodařící domácnosti s panem A. Vyslechnutí svědci potvrdili dlouhodobé soužití a také to, že jí poskytoval peněžní prostředky. K tomu dále uvádí, že by byl absurdní požadavek, aby osoby žijící ve společně hospodařící domácnosti prokazovaly tuto skutečnost formou společného prohlášení (nejlépe formou notářského zápisu) a aby si vedly průběžnou evidenci o svých společných výdajích.
20. Žalobkyně dále znovu opakuje, že se domnívala, že správce daně bude mít přístup do evidence obyvatel a že pana A. se mu podaří dohledat. Také dále vyjasňuje, že si je vědoma, že skutečnost, že ke dni 31. 12. 2019 měla zůstatky na bankovních účtech v celkové výši 951 991,21 Kč, sama o sobě neprokazuje existenci společně hospodařící domácnosti s panem A., ale minimálně prokazuje, že s těmito penězi prokazatelně disponovala.
21. Dále žalobkyně nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že *„je žalobkyně i v případě tvrzení o příjmech z prekludovaného období povinna prokázat, že tyto prostředky skutečně existovaly a byly jí k dispozici. Jinými slovy, žalobkyně musí doložit, že k tvrzeným skutečnostem skutečně došlo v uváděném období, ačkoliv již není povinna prokazovat jejich původ či strukturu“*. Toto tvrzení žalovaného nevyplývá z nálezů Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 29/05. Žalobkyně dále poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 6. 2019, č. j. 22 Af 139/2017-82, z něhož cituje na podporu svého výkladu důkazního břemene, a namítá, že odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2023, č. j. 1 Afs 141/2022-48, není příléhavý.

III. Posouzení žaloby

22. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobkyní vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného a shledal, že žaloba není důvodná. O věci rozhodl bez jednání, jelikož s takovým postupem žalobkyně i žalovaný vyjádřili souhlas. Žalobkyně sice navrhla provedení důkazů, avšak to samo o sobě neznamena nesouhlas s rozhodnutím o věci bez nařízení jednání (usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 7 As 93/2014-48, č. 3380/2016 Sb. NSS). Většina žalobkyní navrhovaných důkazů je součástí předloženého správního spisu, kterým se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Stejně tak se neprovádí dokazování veřejně dohledatelnou judikaturou správních soudů.
23. Městský soud se nejdříve bude zabývat námitkou týkající se nevyslechnutí svědka pana A. Žalobkyně namítá, že ačkoliv důvodně očekávala, že žalovaný má možnost zjistit místo jeho pobytu, žalovanému se toto nepodařilo. Ze správního spisu vyplývá, že pan A. byl předvolán ke svědecké výpovědi dne 21. 7. 2023, podruhé dne 18. 8. 2023, potřetí dne 15. 9. 2023 a počtvrté dne 27. 3. 2024, avšak vždy bezúspěšně. Rovněž se správce daně pokusil o předvedení pana A. prostřednictvím Policie České republiky dne 16. 10. 2023, opět však bezúspěšně.
24. K otázce upuštění od navrženého výsledku svědka v daňovém řízení se Nejvyšší správní soud vyjadřuje opakovaně. V rozsudku ze dne 20. 12. 2023, č. j. 10 Afs 218/2022-41, bod

Shodu s prvopisem provedla S. K.

[7], Nejvyšší správní soud tuto judikaturu shrnul následovně: „NSS ve své judikatuře trvá na tom, aby daňové orgány byly při zajišťování svědeckých výpovědí do nejvyšší možné míry kreativní a iniciativní, tj. aby se o výsledch dostatečně identifikovaného svědka skutečně a prokazatelně snažily a upustily od něj jen za výjimečných okolností. Pokud se například při pokusu o předvedení ukáže, že se svědek v pracovní době v místě svého bydliště nezdržuje, lze uvažovat o předvedení v jinou denní dobu nebo provést šetření ve známém místě svědkova pracovního působení (rozsudek ze dne 20. 8. 2009, čj. 1 Afs 33/2009-124, bod 43). Pokud se ovšem svědek na „oficiální“ adrese nezdržuje dlouhodobě a daňové orgány nemají žádnou další možnost, jak ho kontaktovat, mohou pro nedosažitelnost svědka od jeho výsledku upustit (9 Afs 181/2014, bod 30; 10 Afs 253/2018, bod 10; nebo rozsudek ze dne 13. 7. 2021, čj. 6 Afs 70/2021-29, bod 17). Naopak sdělí-li daňový subjekt k navrhovanému svědkovi jiné kontaktní údaje, daňový orgán prověří jejich využitelnost. Ukáže-li se ovšem jiná adresa jako nevyužitelná, protože se na ní například nachází zchátralý neobydlený dům, opět lze od výsledku upustit (rozsudek ze dne 30. 6. 2022, čj. 3 Afs 393/2020-32, bod 19). Podobně má daňový orgán využít i sdělený telefonický kontakt na svědka, ovšem už není povinen si ho sám dohledávat lustrací nejrozličnějších databází, na jejichž vztah k tomuto svědkovi ani není upozorněn (9 Afs 71/2019, bod 14).“ Jinými slovy správce daně musí vynaložit maximální úsilí, aby navrženého svědka na uvedených či známých místech vyhledal a kontaktoval. Upustit od výsledku svědka může jen za mimořádných okolností.

25. Žalobkyně sdělila správci daně adresu, na které se měl pan A. zdržovat, byť uvedla, že neví, zda se pan A. stále zdržuje na území České republiky. Na základě bezúspěšných pokusů o předvedení pana A. Policií České republiky bylo zjištěno, že se na uvedené adrese nezdržuje; u východových dveří na zvoncích ani na poštovních schránkách nemá uvedená jména a i obyvatelé domu uvedli, že pana A. neznají. Ani po lustraci v evidencích dostupných Policii České republiky nebyla zjištěna žádná jiná adresa, kde by se mohl pan A. zdržovat. Zároveň žalobkyně neposkytla správci daně žádné jiné informace o pobytu pana A. ani jakékoli kontaktní údaje, které by mohl správce daně prověřit. S ohledem na výše uvedené má soud za to, že správce daně vynaložil maximální úsilí, aby pana A. vyhledal a vyslechl. Z toho důvodu správce daně oprávněně upustil od výsledku pana A. Tato žalobní námitka je proto nedůvodná.
26. Podle § 10 odst. 3 písm. c) bod 2 zákona o daních z příjmů platí, že od daně jsou, kromě příjmů uvedených v § 4, osvobozeny bezúplatné příjmy od osoby, se kterou poplatník žil nejméně po dobu jednoho roku bezprostředně před získáním bezúplatného příjmu ve společně hospodařící domácnosti a z tohoto důvodu pečoval o domácnost nebo byl na tuto osobu odkázán výživou.
27. Podle § 21e odst. 4 zákona o daních z příjmů se pro účely daní z příjmů společně hospodařící domácností rozumí společenství fyzických osob, které spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby.
28. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu platí, že daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení a dalších podáních.
29. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí v bodě 70 uvedl, že „v dané věci tak nelze než konstatovat, že daňový subjekt nebyl dostatečně obezřetný, neboť si nezajistil dostatek důkazních prostředků, jejichž předložením by unesl své důkazní břemeno a prokázal, že peněžní prostředky, vložené na bankovní účty v letech 2020 a 2021, pocházejí z darů od pana A., a jsou tedy osvobozeným příjmem ve smyslu ust. § 10 odst. 3 písm. c) bodu 2 ZDP. Daňový subjekt tížilo důkazní břemeno a byl to on, kdo měl jednoznačným způsobem prokázat, že finanční prostředky

Shodu s prvopisem provedla S. K.

skutečně od svého (údajného) partnera obdržel, resp. měl prokázat, že s I. M. A. žil ve společně hospodařící domácnosti.“ V bodě 71 uzavřel, že „námitky daňového subjektu stran prokázání zdroje finančních prostředků od pana A., resp. prokázání existence společně hospodařící domácnosti, nebyly shledány důvodnými.“

30. Žalovaný tak vystavěl své odůvodnění na dvou samostatně formulovaných závěrech. Za prvé, že žalobkyně neprokázala, že finanční prostředky, jež vložila v letech 2020 a 2021 na bankovní účty, pocházely od pana A., a za druhé, že neprokázala existenci společně hospodařící domácnosti s panem A.
31. Městský soud se bude zabývat žalobní námitkou týkající se unesení důkazního břemena žalobkyní ve vztahu k prokázání původu finančních prostředků.
32. Daňové řízení je postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. nese i břemeno důkazní. Unese-li toto břemeno, je pak na správci daně, aby prokázal případné skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem. Správce daně současně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují „*vážné a důvodné pochyby*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, č. 1572/2008 Sb. NSS). Tvrdí-li žalobkyně, že vklady na bankovní účty v letech 2020 a 2021 nejsou z příjmů, které v těchto letech získala, ale že se jedná o příjmy (dary v hotovosti od pana A.) z let před rokem 2020, musí tuto skutečnost žalobkyně prokázat. Vzhledem k tomu, že předmětem daňové kontroly byly daně z příjmů z období kalendářních roků 2020 a 2021, žalobkyně nemusí nutně dokazovat původ a strukturu příjmů z let před rokem 2020, nemůže se však důkazního břemene zbavit pouhým konstatováním, že tyto finanční prostředky získala již dříve, a to v prekludovaném období. Žalobkyně má povinnost prokázat, že vložené finanční prostředky v jí uvedené době skutečně nabyla (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2012, č. j. 9 Afs 16/2012-33, s nímž dle městského soudu není v rozporu ani žalobkyní poukazovaný nálezný Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 29/05). Žalobkyně proto musí prokázat, že tyto finanční prostředky měla v tvrzeném období ve své dispoziční sféře. Jinými slovy, aby žalobkyně unesla důkazní břemeno, musela dostatečně prokázat své tvrzení, že peněžní prostředky vložené na její bankovní účty v letech 2020 a 2021 měla k dispozici již před těmito lety, tj. že nešlo o příjmy z roku 2020 nebo roku 2021.
33. Ze správního spisu vyplynuly následující relevantní skutečnosti. Svědek L. K. vypověděl, že žalobkyně žila s panem A. ve společné domácnosti na adrese F. přibližně po dobu 10 let od roku 2008. Zároveň svědek vypověděl, že je mu známo, že jí pan A. dával pravidelně hotovost v částkách kolem 100 000 Kč a celkem za celou dobu, po kterou spolu žili, jí dal přibližně 5 000 000 Kč. Svědek pan G. A. S. vypověděl, že žalobkyně byla v roce 2019 nebo 2020 se svědkem domluvena, že mu zapůjčí finanční prostředky ve výši 5 100 000 Kč. K převodu těchto finančních prostředků však nakonec nedošlo. Svědek pan A. M. M. uvedl, že pan A. bydlel společně se svými dětmi a s žalobkyní ve společné domácnosti v L. v ulici F., a to přibližně od roku 2010 nebo 2012 do roku 2020 nebo 2021. V roce 2017 nebo 2018 byl přítomen u nich doma, když pan A. dával žalobkyni cca 80 až 100 tis. Kč. Rovněž byl přítomen situaci, ve které pan A. hodil po žalobkyni tašku se 2 mil. Kč. Žalovaný v rámci odvolacího řízení přistoupil k doplnění důkazních prostředků a vyzval SVJ F. k předložení evidenčních listů či jiných důkazních prostředků, ze kterých bude zřejmý seznam osob, které

Shodu s prvopisem provedla S. K.

obývaly od roku 2009 do roku 2021 bytovou jednotku ve vlastnictví žalobkyně. V reakci na tuto výzvu SVJ F. zaslala žalovanému evidenční listy z let 2012 až 2022. Z předmětných evidenčních listů vyplývá, že v letech 2012 až 2014 nebyly v bytové jednotce nahlášeny žádné spolubydlící osoby, v letech 2015 až 2022 pak byly nahlášeny 3 spolubydlící osoby (An., N. a přítel).

34. I pokud by městský soud ve prospěch žalobkyně vyšel z výše uvedených důkazů tak, že žalobkyně žila s panem A. přibližně od roku 2008 do roku 2019 ve společné domácnosti a že jí v tomto období pan A. poskytoval určité finanční prostředky v hotovosti, nelze z těchto důkazů učinit dostatečně spolehlivý závěr, že hotovostní vklady, které žalobkyně uskutečnila na své bankovní účty v letech 2020 a 2021, byly kryty právě takto dříve nabytými prostředky, a nikoli jinými příjmy. Jiné důkazní prostředky žalobkyně nenavrhl (vyjma výsledku pana A., který nebyl proveden; k tomu viz výše). Jinými slovy, ani při hodnocení důkazů ve prospěch žalobkyně nelze spolehlivě uzavřít, že peněžní prostředky vložené žalobkyní na účty až jeden rok poté, co přestala od pana A. dostávat jakékoli finanční dary, tj. v letech 2020 a 2021, měla žalobkyně ve své dispoziční sféře již před rokem 2020, a že je nabyta od pana A., jak tvrdila. Žalobkyně přitom tvrdila právě tuto skutečnost; důkazní břemeno k jejímu prokázání proto leželo na její straně (§ 92 odst. 3 daňového řádu). Vzhledem k výše uvedenému však žalobkyně toto tvrzení neprokázala a důkazní břemeno neunesla.
35. Soud si je vědom toho, že žalovaný v napadeném rozhodnutí zpochybnil výpovědní hodnotu výše uvedených svědků i jejich věrohodnost. Těmito pochybnostmi se však městský soud podrobněji nezabýval, neboť ani za předpokladu, že by výpovědi těchto svědků byly pravdivé a věrohodné, by nebyly dostatečné k prokázání toho, zda finanční prostředky, které žalobkyně vložila na své bankovní účty v letech 2020 a 2021, měla k dispozici již před rokem 2020 a obdržela je od pana A., jak tvrdila.
36. Soud uzavírá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí správně uzavřel, že žalobkyně neprokázala, že finanční prostředky, které vložila v průběhu let 2020 a 2021 na své bankovní účty, měla ve své dispoziční sféře před rokem 2020. Městský soud k tomu dodává, že výše uvedené důkazy sice nevylučují možnost, že žalobkyně dostávala od pana A. v době jejich soužití pravidelně určité finanční prostředky, nepostačují však k závěru, že hotovostní vklady uskutečněné v letech 2020 a 2021 pocházely právě z těchto dříve nabytých prostředků. K námitce žalobkyně, že již před rokem 2020 disponovala peněžními prostředky v nemalé výši, o čemž svědčí zůstatky na jejích bankovních účtech a že před rokem 2020 část svých peněžních prostředků investovala do nákupu cenných papírů, městský soud uvádí, že ani tyto skutečnosti samy o sobě neprokazují, že hotovostní vklady provedené v letech 2020 a 2021 byly kryty prostředky nabytými již před rokem 2020. Tyto skutečnosti nejvýše dokládají, že žalobkyně disponovala určitými peněžními prostředky, nikoliv však to, že právě z nich pocházely posuzované vklady ani že šlo o prostředky získané od pana A.
37. Na základě výše uvedeného soud shledal námitku žalobkyně, že unesla důkazní břemeno stran původu finančních prostředků od pana A., za nedůvodnou.
38. Soud dodává, že ani námitky směřující proti hodnocení evidenčních listů SVJ by nemohly vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť i při přijetí pro žalobkyni příznivého závěru o existenci společně hospodařící domácnosti žalobkyně neunesla důkazní břemeno ohledně toho, že právě prostředky vložené na účty v letech 2020 a 2021 měla k dispozici již před rokem 2020 a obdržela je pana A., jak sama tvrdila.

Shodu s prvopisem provedla S. K.

39. Pro úplnost městský soud dodává, že v části VI. žaloby žalobkyně zmínila, jak žalovaný hodnotil vklady a výběry z bankovních účtů. Žalobkyně však nijak neuvedla, zda s tímto postupem souhlasí nebo naopak nesouhlasí, a z jakého důvodu. Soud proto tuto část nepovažoval za žalobní námitku.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

40. Městský soud neseznal žádnou ze vznesených námitek důvodnou, proto z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
41. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední povinnosti, proto mu soud podle § 60 odst. 7 s. ř. s. náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 12. 6. 2026

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem provedla S. K.